

ство-то, и въ гражданскы-ты, и въ военны-ты работы. Чюжди-ти посланници, кои-то идяли въ Россіѣ, трябало да излизать и прѣдъ него, отъ като ся прѣдставляли по-напрѣдъ прѣдъ царя. «Господарь-тѣ царь и Великій князь Михайлъ Теодоровичъ на сичкѣ Россіѣ, и баща му — Великій Господарь, Святѣйшій Патриархъ Московскій и на сичкѣ Россіѣ, — Филаретъ Никитичъ заповѣдувать,» ся писало тогава по сичкы-ты указы. Десять-тѣ години отъ патрикуваніе-то му вѣобще были посвящены повече-то въ работы-ты на растроено-то господарство въ врѣмя на самозванци-ты.

Слѣдъ Іозефа и Іосифа, неговы-ты прѣемници, на патриаршескы прѣстолю вѣзлѣзло велико-то лице на Никона *). Дордѣ былъ игуменъ на Коже-Езерскѣ-тѣ обитель още, и слизалъ по монастырскы работы въ Москвѣ, Никонъ, привлѣкълъ отгорѣ си вниманіе-то на младия царь Алексія Михайловичъ. Поразенъ отъ величественнѣ-тѣ му личность (кафетъ), мѣжественно-то му краснорѣчіе, още овѣдоменъ и за строгия му животъ, царь-тѣ го направилъ архимандритъ въ Новоспассовскы монастырь, и пожеланіе-то му дохаждалъ сякой пятѣкъ при него въ придворнѣ-тѣ черковѣ, да му проповѣдова. Отъ неговы-ты проповѣди, кои-то го наслаждавали, той открылъ въ лице-то му пламеннѣ ревность камъ черковѣ-тѣ и отечество-то, глѣбоко и строго благочестіе камъ вѣрѣ-тѣ далновиденъ и широкъ поглѣдъ духовны-ты и гражданскы-ты работы. Тѣмъ ползуванъ отъ царско-то му расположеніе Никонъ, коцемъ отивалъ при него, отрупвалъ ся изъ пѣтя съ прошенія-та на сичкы-ты безпомощны и утѣснены сыроты, на кои-то царь-тѣ, дордѣ не былъ излѣзълъ още изъ черковѣ-тѣ, давалъ прилично-то рѣшеніе. На 1648 г. Никонъ былъ рѣкоположенъ за митрополитъ въ Новгородскѣ-тѣ епархіѣ, дѣто му ся дало необыкновенна власть. Той могълъ да влаза чякъ въ тѣмници-ты, и да освобождава отъ затворници-ты, кои-то ще. Ето сега вече ся появили пастирскы-ты му добродѣтели въ най-голѣмыя си бляскѣ. Прѣзъ

*) Той былъ сынъ на единъ Нижегородчанинъ, и наклоненъ камъ уединенъ животъ, на младины още тайно оставилъ башинѣ-тѣ си кѣшѣ, па станѣлъ послушникъ въ Макаревскы Иыотоводскы монастырь; нъ роднины-ты му го издырнали отъ тамъ, и го накарали да ся ужени. Способенъ за духовны-ты работы, направили го причетникъ, а послѣ — и священникъ, и Московскы-ти търговци, кои-то го знаили отъ Макаревскы още монастырь, го прибрали въ Москвѣ. Като му измѣрлы двѣ-та до едно, слѣдъ десять годишнѣ скѣпѣжескы животъ, убѣдилъ женѣ-тѣ си да иде въ нѣкой монастырь; па и той ся дрыпнѣлъ въ монастыря на Анзерскы островъ, близу тамъ до Соловецкыя, и слѣдъ нѣколко годишны духовны подвигы, отишълъ въ Коже-Езерскѣ-тѣ обитель, дѣто братія-та му ся молили да имъ стане игуменъ.